

Slovenska
filharmonija

*Filharmonični
festival*
**Baročne
glasbe**

Januar 2024

*Dvorana Marjana Kozine
Slovenska filharmonija*

Händel gala

*Filharmonični
festival*
**Baročne
glasbe**
Januar 2024

*Dvorana Marjana Kozine
Slovenska filharmonija*

Händel gala

19. januar 2024 ob 19.30

Orkester Slovenske filharmonije

Federico Maria Sardelli dirigent

Sophie Gallagher sopran

Miran Kolbl koncertni mojster

Spored

Georg Friedrich Händel (1685–1759)

Uvertura iz opere *Alcina*, HWV 34

Recitativ in arija *Alcine* iz opere *Alcina*, HWV 34

Ora intendo | Zdaj razumem

Ah! Mio cor! | Ah, srce moje!

Concerto grosso v F-duru, op. 3, št. 4, HWV 315

Andante/Allegro/Lentement – Andante – Allegro – Minuetto

Arija *Ruggiera* iz opere *Alcina*, HWV 34

Sta nell'ircana | V Hirkaniji

Concerto grosso v g-molu, op. 6, št. 6, HWV 324

Larghetto e affettuoso – A tempo giusto – Musette – Allegro

Accompagnato in arija *Alcine* iz opere *Alcina*,
HWV 34

Ah, Ruggiero crudel | Ah, okrutni Ruggiero

Ombre pallide | Blede sence

Uvertura iz *Glasbe za kraljevi ognjemet*, HWV 351

Adagio/Allegro/Lentement/Allegro da capo

Arija iz oratorija *Mesija*, HWV 56

Rejoice greatly | Silno se raduj

Koncert snema in neposredno prenaša
program Ars – 3. program Radia Slovenija.

Georg Friedrich Händel se je rodil na Saškem, a je zaslovel kot mojster italijanske opere in eden največjih angleških skladateljev. V London se je prvič odpravil jeseni 1710 in že po nekaj mesecih požel izreden uspeh z opero *Rinaldo*. Angleži so zahtevali pristno italijansko glasbo v izvedbi italijanskih pevcev in predvsem kastratov, a vse opere, ki so jih lahko slišali do *Rinalda*, so bile zgolj priredbe starejših del. Prav Händlu je tako pripadla čast napisati prvo italijansko opero prav za londonsko gledališče. V naslednjih štiriindvajsetih letih, do *Alcine* iz leta 1735, je sledilo sedemindvajset oper za Kraljičino gledališče, Kraljevo gledališče in gledališče Covent Garden.

Z libretom za *Alcino* se je Händel seznanil že leta 1729, ko je v Italiji iskal nove pevce. Leto pred tem ga je uglasbil Riccardo Broschi. V vlogi Ruggiera je v Rimu nastopal Broschijev brat slavni kastrat Farinelli in prav njega so leta 1734 angažirali Händlovi londonski konkurenti, zato se zdi nenavadno, da je Händel izbral to besedilo. Orkestrske glasove in zadnje korekture je končal 8. aprila 1735 in že osem dni zatem so opero uprizorili v gledališču Covent Garden, ki so ga zgradili tri leta prej in je bilo v rabi od konca leta 1732. Kot protiutež Farinelliju je Händel potreboval čim več atrakcij, in njegova sezona 1734/1735 je postala ena najrazkošnejših. V njej so uprizorili kar pet oper in izvedli tri oratorije. Na premieri *Alcine* je poslušalce kot Ruggiero navdušil kastrat Giovanni Carestini. V predstavi je sodelovala tudi plesna kompanija slavne francoske balerine Marie Sallé, ki je imela takrat sklenjeno pogodbo z impresarijem gledališča Covent Garden Johnom Richem in je nastopala v vseh Händlovih operah tiste sezone.

Otok čarovnice Alcine z votlinami, čarobnim

Kastrat Giovanni Carestini, prvi Ruggiero, na detajlu slike *Toileta* William Hogarth, ok. 1743 (Narodna galerija, London)

gradom in začaranim vrtom je ponujal sijajne možnosti za zanimivo scenografijo in spektakularne efekte, ki so jih ustvarjali z gledališkimi stroji.

Alcina in *Ariodante*, ki sta nastala za tisto sezono, sodita med Händlove najboljše opere po prvem vrhuncu, ki ga je dosegel deset let pred tem z operami *Julij Cezar v Egiptu*, *Tamerlano* in *Rodelinda*. Glasbo je očitno cenil že Johann Sebastian Bach. Na podlagi zapuščine njegovega

naslednika na čelu leipziškega glasbenega kolegija sklepamo, da so dve ariji iz *Alcine* kmalu po londonski premieri izvedli na koncertu v priljubljeni kavarni Gottfrieda Zimmermanna. Händel je *Alcino* ponovil v sezoni 1736/1738, leto zatem pa so jo z nemškimi recitativi izvajali v Braunschweigu. Uvertura se je ohranila tudi v prepisu dresdenskega koncertnega mojstra in Vivaldijevega učenca Johanna Georga Pisendla.

Libreto za *Alcino* je napisal neznani avtor na podlagi zgodbe iz epa *Besneči Roland* Ludovica Ariosta. V epu najdemo več neodvisnih pripovedi o potujočih vitezih in njihovih ljubezenskih prigodah. Bradamante, preoblečena v moškega, išče ljubljenega Ruggiera. Kmalu se potrdijo njeni sumi, da ga je zapeljala čarovnica Alcina. Bradamantina preobleka preslepi samega Ruggiera in povzroči več zapletov, saj se vanjo zaljubi Alcinina sestra Morgana. Drugo dejanje opere se začne v razkošni dvorani Alcinine palače, a se ta kmalu spremeni v neprivačen kraj. Bradamantin zaupnik Melisso prežene čarovnijo s čudežnim prstanom in prepriča Ruggiera, da mora nemudoma zapustiti *Alcino* pod pretvezo, da se odpravlja na lov. Ko Alcina izve za prevaro, zapoje arijo **Ah! mio cor! schernito sei** (*Ah, srce moje! Prezirano si!*). Ruggiero prosi Bradamante za odpuščanje, Morgana pa ju posvari pred Alcininim maščevanjem. Čarovnica je ogorčena nad tem, da je Ruggiero hlinil svojo ljubezen. V kleti palače zaman poskuša priklicati duhove, ki bi ji vrnil Ruggierovo ljubezen. Drugo dejanje skleneta dramatični *accompagnato* **Ah, Ruggiero crudel** (*Ah, okrutni Ruggiero*) in nemirna arija **Ombre pallide** (*Blede sence*). V tretjem dejanju Alcina grozi Ruggieru, a mu ne more škoditi, ker ga še vedno ljubi. Bradamante in Melisso mu

sporočita, da otok obkrožajo začarane zveri in oborožene čete. Ruggiero se mora odpraviti v boj, čeprav Bradamante noče pustiti same. Njegovo razdvojenost slika priljubljena arija ***Sta nell'ircana*** (V *Hirkaniji*). V njej se junak primerja s tigrico, ki bi mladiča rada obvarovala pred lovci. Zgodba se sklene z zmago zaveznikov in razpadom Alcininega čarobnega kraljestva.

Concerti grossi op. 3 so dolgo sodili med Händlova najbolj priljubljena dela. Zbirka je bila zelo uspešna že za njegovega življenja in prvi izdaji iz leta 1734 so kmalu sledili štirje ponatise. A koncerti niso nastali za objavo in vseh šest skladb je Händel dokončal že pred letom 1727. **Concerto grosso št. 4 v F-duru** je verjetno eden najstarejših. V nekaterih prepisih je naslovljen kot uvod v *Odo za rojstni dan kraljice Ane*, ki so jo izvedli februarja 1714. Ni znano, ali je takrat zazvenel tudi ta koncert, vsekakor pa so ga uporabili dve leti pozneje kot vložek pri ponovni uprizoritvi opere *Amadigi*. Takrat so zaigrali vsaj uvodni stavek, ki ga nekateri viri imenujejo *Druga uvertura v Amadisu*, drugi trije stavki, *Andante*, *Allegro* in *Minuetto*, pa so nemara nastali šele za orkestrski koncert, s katerim so sklenili takratno operno sezono. Uvertura v francoskem slogu s slavnostnim uvodom in fugiranim osrednjim delom je neposredno povezana z okoliščinami nastanka in je bila v concertu grossu okrog leta 1716 nekaj novega.

Opisani concerto grosso so izvedli junija 1784 v Londonu ob obletnici Händlove smrti. Glasbeni zgodovinar Charles Burney je takrat zapisal: »Vseh šest sijajnih koncertov op. 3, med katerim je tudi ta, mi je v mladosti nudilo veliko veselja, zato

sem se nemalo razveselil, ko sem dva izmed njih po mnogih letih zagledal na sporedu spominskih slovesnosti. Začetek tega četrtega koncerta z oboami je poln, drzen in živahen, v slogu uverture. Drugi del stavka ima nadvse tekočo fugirano temo, še bolj pa ga poživljajo in spreminjajo drugi raznovrstni postopi. *Andante* ima nadvse vsečno in spevno melodijo v tempu menueta. Zasnovan je v povsem lovskem slogu, tako da se zdi, kakor da zahteva rogove. Naslednji stavek je kratka fuga v molu s solističnimi pasažami za obe violini. Sklepni stavek je zelo všečen menuet s solom za fagot. Nekoč slavni fagotist Miller je navduševal poslušalce s svojim tonom in svojo maniro, s katero je igral ta stavek na javnih koncertih. Tokrat so ga izvedli s štiriindvajsetimi fagoti in njihovo uigrano enoglasje je imelo res čudovit učinek.«

Cikel dvanajstih concertov grossov op. 6 ima drugačno zgodovino kakor Händlove druge objavljene zbirke. Händel je skladbe napisal septembra in oktobra 1739 v svoji hiši v Londonu in je, drugače kakor ponavadi, skrbno načrtoval zasnovo celote. Verjetno se je odločil za dvanajst koncertov, da bi z njimi presegel zbirko op. 3, ki je vsebovala le šest tovrstnih del. Morda se je zgledoval tudi po slavni zbirki concertov grossov op. 6 Arcangela Corellija iz leta 1714, ki je prav tako izšla kot skladateljev šesti opus in je vsebovala dvanajst skladb. Concerti grossi so veljali za najbolj reprezentativne orkestrske skladbe in so imeli večjo težo kakor solistični koncerti. Händel je izbral tonalitete po smiselnem načrtu in hkrati verjetno upošteval zahteve bližajoče se sezone oratorijev. Kljub temu da je imel za vsako skladbo na voljo le dva ali tri dni in bi bil lahko uporabil

dela, ki jih v Angliji še niso izvajali, se je v sedmih izmed dvanajstih koncertov skoraj povsem izognil recikliranju svoje starejše glasbe.

Skladbe niso nastajale v enakem vrstnem redu, kakršnega najdemo v zbirki. Dvanajstega oktobra 1739 je Händel sklenil sedmi koncert, tri dni pozneje je končal **Concerto grosso št. 6 v g-molu**, v naslednjih treh dneh pa je nastal že osmi koncert. Ekspresivnemu uvodnemu stavku šestega koncerta sledi kratka, a impozantna fuga s kromatično temo. Najslavnejši stavek je *Musette* v pastoralnem slogu z bordunskimi toni, ki posnemajo zvok dud. Temo uvodnih taktov si je Händel izposodil iz oratorija o romanju sv. Helene neapeljskega mojstra Leonarda Lea. Charles Burney je leta 1784 zapisal: »*Musette*, ali bolje rečeno *Chaconne* v tem koncertu, je že od nekdaj posebno priljubljena tako pri skladatelju kakor pri poslušalcih. Dobro se spominjam, da jo je Händel pogosto izvajal med deli svojih oratorijev že pred njeno objavo in tudi po njej. Dejansko se mi nobena instrumentalna skladba, ki sem jo slišal v tem dolgem obdobju, ne zdi bolj hvaležna in tematsko prijetnejša.«

Aachenski mir, ki so ga oktobra 1748 podpisale Anglija, Francija in Nizozemska, je končal osem let trajajočo vojno za avstrijsko nasledstvo. Vse strani so pri tem utrpele izgube ozemlja, a je skupni poraz vsaka poskušala prikazati kot lastno zmago. Francozi so slavja porazdelili po več mestih in konec aprila 1749 kot vrhunec uprizorili novo opero Jeana-Philippa Rameauja. Angleži so hoteli mirovni sporazum zaznamovati s slavnostnim ognjemetom. Novembra so na preurejenem zgornjem delu londonskega parka St. James, ki so mu rekli Green

Park, začeli graditi velikansko leseno kuliso, ki je merila kar 125 metrov in obsegala osrednji slavolok zmage ter podobe grških bogov. Osrednjo slovesnost s salvo več kakor stotih topov ter več kakor 10.000 raketami in drugimi izstrelki so predvideli 27. aprila 1749. Najeli so takrat najslavnejša pirotehnika iz Bologne, paviljon pa je načrtoval francoski arhitekt in scenograf Servan, ki je že v dvajsetih letih stoletja sodeloval pri uprizoritvah Händlovih oper. Kralj Jurij II. je sprva nasprotoval vsakršni glasbeni spremljavi dogodka, saj ga je privlačila zgolj vojaška godba. Ščasoma je privolil v upanju, da v ansamblu ne bo violin. Namesto teh je zahteval čim več trobent in drugi bojnih inštrumentov. Glasbo so za to priložnost naročili pri Händlu, saj so ob ognjemetih pogosto izvajali slavnostno glasbo s konca njegove opere *Atalanta*, a se je med pogajanji zapletalo tako pri številu trobent in rogov kakor pri sodelovanju godal.

Glasbo za kraljevi ognjemet so slab teden pred ognjemetom izvedli na dopoldanski javni generalki v Vauxhallskih vrtovih. Za razmeroma visoko vstopnino jo je menda obiskalo več tisoč ljudi. Kakor kaže Händlova partitura, je moralo biti vseh sodelujočih instrumentalistov vsaj sedeminpetdeset ali osemindeset. V zasedbi je poleg bobnov in pavk igralo kar štiriindvajset oboj, dvanajst fagotov, devet rogov in prav toliko trobent. Godala je Händel verjetno dodal šele konec maja tistega leta, ko je glasbo izvedel na dobrodelnem koncertu za londonsko sirotišnico Foundling Hospital.

Na samem praznovanju 27. aprila so glasbeniki začeli muzicirati že ob šestih popoldne, ob sedmih pa je ob navzočnosti Jurija II. prvič zazvenela

Glasba za kraljevi ognjemet. V poldruhi uri so jo verjetno zaigrali trikrat. Ognjemet se je začel o pol devetih. Sprva je vse teklo po načrtu, okoli pol desete ure pa se je vnel eden od lesenih paviljonov, ki so jih postavili prav za to priložnost. Pisatelj in umetnostni zgodovinar sir Horace Walpole je zapisal: »Rakete in vse drugo, kar so izstrelili v zrak, je poželo velik uspeh, kolesa in vse, kar naj bi sestavljalo glavnino, pa je bilo uborno in slabo uporabljeno. Živopisni ognji in oblike se sploh niso spreminjali. Osvetljava je bila usmiljenja vredna in prižiganje se je tako zavleklo, da skoraj nihče ni imel potrpljenja, da bi počakal do konca. Nato pa je k nerodnosti celote prispeval še požar v desnem paviljonu; ta je namreč sredi predstave zgorel.«

Uvertura h *Glasbi za kraljevi ognjemet* verjetno ponazarja kraljevo veličino. To bi pojasnilo nenavadno razširjeni pompozni uvod, katerega uvodni motiv je Händel prevzel iz variacij za glasbilo s tipkami Johanna Philippa Kriegerja, pa tudi obsežnost celotnega stavka, ki s ponovitvijo hitrega odseka šteje več kakor tristo taktov. To je najdaljši ansambelski stavek v Händlovem opusu.

Händel se je konec tridesetih let 18. stoletja zaradi ostre konkurence in finančnih težav povsem odpovedal operi in se posvetil oratoriju. To obliko je v Angliji uvedel sam z *Esterom*, ki je nastala leta 1718 in velja za prvi angleški oratorij nasploh. Triindvajset let pozneje je napisal sedmo tovrstno delo, oratorij *Mesija*. Bogati posestnik z zanimanjem za literaturo in glasbo Charles Jennens mu je že leta 1735 poslal libreto za oratorij *Savel*, a ga je Händel uglasbil šele tri leta pozneje. Kmalu po uspešni izvedbi je napisal oratorij *Izrael v Egiptu*,

julija 1741 pa mu je Jennens poslal nov libreto. V pismu nekemu prijatelju je zapisal: »Händel pravi, da naslednjo zimo ne bo nič delal, jaz pa upam, da ga bom prepričal, da bo uglasbil še eno zbirko svetopisemskih besedil, ki sem jo sestavil zanj, in jo v lastno korist izvedel v predvelikonočnem tednu. Upam, da bo vanjo vložil vso svojo nadarjenost in znanje, tako da bo delo prekosilo vse njegove dosedanje skladbe, saj tudi tema prekaša vse druge teme. Ta tema je Mesija.«

Händel je takrat v imenu več dublinskih dobrodelnih ustanov dobil povabilo k sodelovanju pri oratorijskih koncertih bližajoče se sezone. Privlačila ga je misel na novo občinstvo, dobrodelni namen in cikel koncertov namesto ene same izvedbe, ki jo je predvidel Jennens. Odločil se je, da bo v Dublinu izvedel vrsto del, ki jih je uspešno predstavil že v Londonu, in nemudoma začel komponirati *Mesijo*. Prvi del je končal že v šestih dneh, druga dva pa sta mu vzela po teden dni časa. Dva dni je v partituro vpisoval notranje glasove in oratorij končal v pičlih štiriindvajsetih dneh. Dublinski premieri aprila 1742 so sledile ponovitve v londonskem gledališču Covent Garden in kapeli sirotišnice Foundling Hospital. *Mesijo* je Händel slišal še osem dni pred smrtjo.

Jennens je poskrbel za ustrezno razmerje med solističnimi točkami in zbori. Spretno je prepletel Staro in Novo zavezo ter skrbno priredil svetopisemska besedila. V oratoriju je prikazal Kristusovo življenje od prerokb o njegovem prihodu, rojstva, križanja, vstajenja in vnebovzjetja do obljube odrešenja. Dogodki ustrezajo glavnim praznikom cerkvenega leta. Händel je predvidel izvedbe v velikonočnem času, danes pa *Mesijo*

Charles Jennens, avtor libreta za *Mesijo*
Thomas Hudson, ok. 1745 (*Handel & Hendrix v Londonu*)

pogosto izvajajo okrog božiča. Med najbolj priljubljenimi točkami je živahna sopranska arija ***Rejoice greatly*** (*Silno se raduj*) na besede preroka Zaharija, ki napovedujejo prihod Odrešenika. Stavek je med najbolj prepoznavnimi in čustveno izrazitimi točkami oratorija. Händel ga je najprej zasnoval v taktu s triolsko podelitvijo, ki spominja na gigue, a ga je – morda na Jennensovo pobudo – leta 1745 spremenil v običajni štiričetrtinski takt. Odtlej je vedno izvajal posodobljeno različico, ki na koncu prvega dela oratorija prinaša večjo raznolikost.

Domen Marinčič

Federico Maria Sardelli

dirigent

Foto: Michele Monasta

Federico Maria Sardelli, sicer flavtist, je ustanovitelj baročnega orkestra Modo Antiquo, s katerim kot solist in dirigent nastopa na festivalih po Evropi. Kot gostujočega dirigenta ga redno vabijo uveljavljeni orkestri, tudi Baročni orkester Državne akademije svete Cecilije, Orkester Gewandhaus iz Leipziga in Simfonični orkester iz Vancouvra. Dvakrat je bil nominiran za nagrado grammy – leta 1997 za zgoščenko Vivaldijeve

glasbe *Concerti per molti istromenti* in leta 2000 za posnetek Corellijevih *Concertov grossov*.

Dirigiral je sodobne premiere vrste Vivaldijevih oper in pomembno prispeval k prepovedu njegove glasbe: leta 2005 so pod njegovo taktirko v Rotterdamu premierno izvedli opero *Motezuma*, ki je zazvenela prvič po 270 letih, leta 2006 so v Teatro della Pergola v Firencah uprizorili opero *L'Atenaide*, leta 2012 na Festivalu Beaune pa dotlej neznano različico *Besnečega Rolanda*, ki jo je odkril sam Sardelli. Leta 2007 ga je Peter Ryom, ki je znan kot avtor standardnega kataloga Vivaldijevih del (*Vivaldi Werkverzeichnis - RV*), povabil, da nadaljuje njegovo delo.

Federico Maria Sardelli je tudi slikar, graver in satirični pisatelj. Leta 2015 je objavil roman *L'affare Vivaldi*, ki je takoj po izidu postal velika uspešnica in dobil nagrado Comisso v kategoriji leposlovja.

Med njegovimi aktualnimi dirigentskimi projekti so gostovanje z Monteverdijevim *Orfejem* v Palmi de Mallorci, Cavallijeva opera *Kserks* na Festivalu Valle d'Itria v mestu Martina Franca, Lullyjeva pastoral *Akis in Galateja* na festivalu Maggio Musicale Fiorentino ter Händlovi operi *Tolomeo* v Badenskem državnem gledališču Karlsruhe in *Rinaldo* v Gledališču La Fenice v Benetkah.

Sophie Gallagher

sopranistka

Foto: Marco Borrelli

Sopranistka **Sophie Gallagher** se je s petjem, igranjem violončela, klavirja in orgel začela ukvarjati med šolanjem v Angliji, kmalu pa se je popolnoma posvetila solopetju. Po opravljeni diplomi in pridobljeni nagradi Josephine Baker na Kraljevem glasbenem kolidžu se je preselila v Firenze in kasneje dokončala magistrski študij na Visoki šoli za glasbo v Ženevi.

Prejela je prvo nagrado na tekmovanju Gustava Mahlerja v Ženevi v duetu s pianistom Émilom Chandellierjem. V Evropi je debitirala z vlogo Emmie v operi *Albert Herring* Benjamina Brittna v Gledališču Maggio Musicale v Firencah pod taktirko Jonathana Webba ter z vlogo Prve vešče v Purcellovi operi *Dido in Enej* pod dirigentskim vodstvom Harryja Bicketa v operni hiši v Lozani. V Londonu je izvedla solistični recital v Kraljičini galeriji v Buckinghamski palači in nastopila kot solistka v Schützevi *Božični zgodbi* v koncertni dvorani St. John Smith Square.

Od leta 2020 je Sophie Gallagher rezidenčna umetnica pri projektu Brera/Musica v Pinakoteki Brera v Milanu. Tam je nastopila v izvirnem filmu *Peregrin and the Giant Fish (Peregrin in orjaška riba)*. V sezoni 2022/2023 se je v Firencah predstavila kot Rachel v operi *The Song of the Ladder (Pesem o lestvi)* Johna Barberja ter v Ženevi kot Fiordiligi v Mozartovi *Così fan tutte*. Redno sodeluje z ženevskim orkestrom Gli Angeli; njihova nedavna izvedba Bachovega *Pasijona po Janezu* v Viktorijini dvorani je odmevala v javnosti in medijih, med drugim v časopisu *Le temps*, kjer so zapisali: »Mlada Sophie Gallagher ima vse vokalne sposobnosti za tovrstni repertoar, zaokrožen glas in lep ton.« Nedavno je pri založbi Claves Records izšla zgoščenka omenjenega dela, v katerem Sophie nastopa kot solistka.

Georg Friedrich Händel

Alcina

Neznani avtor; prevedel Domen Marinčič

Ora intendo
Zdaj razumem

Zdaj razumem,
zakaj je oblekel oklep;
okrutnež, krivoprisežnik!
Njemu in drugim maščevanje prisegam.

Ah! mio cor! schernito sei!
Ah, srce moje! Prezirajo te!

Ah, srce moje! Prezirajo te!
Zvezde, bogovi! Božanski Amor!
Izdajalec! Tako te ljubim;
kako lahko pustiš me samo v solzah,
o bogovi! Zakaj?

Kako to, da vzdihuje Alcina?
Kraljica sem, še je čas;
ostani ali umri, trpi večno
ali se vrni k meni.

Sta nell'ircana
V Hirkaniji

V Hirkaniji, v skalni votlini
skriva se besna tigrica, negotova,
ali naj beži, naj čaka lovca.

Rada bi rešila se pred napetim lokom,
a s tem v nevarnosti pustila bi zarod.
Trepeče, prešinjata jo želja po krvi,
usmiljenje do mladiča - pa zmaga ljubezen.

Ah! Ruggiero crudel
Ah, okrutni Ruggiero

Ah, okrutni Ruggiero, nisi me ljubil!
Ah, hlinil si ljubezen in me zavajal!
A še vedno obožuje te zvesto moje srce.
Ah, okrutni Ruggiero, izdajalec si!
Duhovi, ki prebivate
ob bledem Aheronu,
služabnice maščevanja,
strašne slepe hčere noči, pridite k meni!
Pomagajte mojim željam,
da ljubljene Ruggiero
ne zapusti me, nehvaležnež.
Vendar, ojme! Nesrečnica!
Kakšna čudna zamuda je to?
Hej, me ne slišite?
Kličem vas, in se skrivate?
Ukazujem vam, in molčite?
Je to prevara? Je izdaja?
Je moja čarobna palica brez moči?
Premagana, razočarana Alcina, kaj ti preostane?

Ombre pallide
Blede sence

Blede sence, vem, da me slišite;
blodite okrog mene, a se ne pokažete;
gluhe ste za moje besede. Zakaj? Zakaj?

Moj dragi beži, ustavite ga,
ah, usmilite se,
če v tej palici, ki zdaj jo preziram
in zlomiti jo hočem, ni moči.

Mesija

Zah 9,9-10; SSP

Rejoice greatly
Silno se raduj

Silno se raduj, hči sionska,
vzklikaj, hči jeruzalemska!
Glej, tvoj kralj prihaja k tebi!
On je pravičen odrešenik
in bo narodom oznanil mir.

*Filharmonični
festival*
**Baročne
glasbe**

Januar 2024
Dvorana Marjana Kozine
Slovenska filharmonija

Hvalnica Vsemogočnemu

26. januar 2024 ob 19.30

Zbor in Orkester Slovenske filharmonije

Federico Maria Sardelli *dirigent*

Marika Przybył *violina*

Irina Kevorkova *violina*

Tomaž Sevšek *orgle*

Spored:

Antonio Vivaldi

Koncert za violino, orgle, godala in basso continuo
v D-duru, RV 541

Lauda Jerusalem, za dvojni zbor in orkester, RV 609

Koncert »In due cori« z obligatnimi flavtami v A-duru,
RV 585

Beatus vir, za dvojni zbor in orkester, RV 597

Slovenska filharmonija - Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Če želite prejemati redna e-obvestila o programu Slovenske filharmonije, sporočite svoj e-naslov na **info@filharmonija.si**.

Koncertni list Slovenske filharmonije
9. Filharmonični festival baročne glasbe

Händel gala

Izdala: Slovenska filharmonija

Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc

Avtor spremne besede: Domen Marinčič

Jezikovni pregled: Ana Kodelja

Oblikovanje in prelom: Vlado Trifkovič

Ljubljana, januar 2024

Redakcija koncertnega lista je bila končana
17. januarja 2024.

ISSN 2350-5117

SOS 2

Sodobne
orkestrske
skladbe

SOS

Za znoret

14. februar 2024 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

**Orkester
Slovenske
filharmonije**

Peter Rundel
dirigent

Nakup vstopnic:

**Informacijsko središče
Cankarjevega doma**

Prešernova cesta 10,
podhod Maxija, Ljubljana

T: +386 1 2417 299 / 300

E: vstopnice@cd-cc.si, tickets@cd-cc.si

Spletni nakup: www.cd-cc.si

www.filharmonija.si

SIM 2

Sobotne
izobraževalne
matineje

Sobota, 10. februar 2024, ob 11.00

Dvorana Marjana Kozine

Slovenska filharmonija

**Predstavitev skladateljice
Larise Vrhunc in njenega
novega dela**

dr. Gregor Pompe *povezovalac*

Vstop je prost.

**Slovenska
filharmonija**

**Slovenska
filharmonija**

**Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije**

Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 2410 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je
Vlada Republike Slovenije.
Dejavnost Slovenske filharmonije financira
Ministrstvo za kulturo.

ARS

V sodelovanju s programom Ars - 3. programom Radia Slovenija.

SiolNET. TAM TAM

europ^lakat

DRUŽINA